

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesece
in stoji
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.
Po
pošti:
za celo
leto 2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
žent-
peter-
skem
pred-
mestji
hš. št. 15
v Lju-
bljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1873.

Leto III.

Slepec s plunko.

(Iz češkega.)

Glej! pod oknom slepec vbogi
Vbira strune prav miló,
In otroci v širem krogi
Radovedni slušajó.

Poleg slepeca sinek mladi,
Sinek slepčev tam sedi;
Revež se prositi vadi,
Gleda žalosten ljudí.

V oku črnem mu solzica
Žalosti se lesketa;
V bleda zré očetu lica,
Oče slep — ne vidi ga.

Ga ne vidi, da se joče,
Da se revež žalosti —
Ali plunka žalujoče
Tugopolno se glasi.

Tudi slepeca tuga tare,
Črna težka skerb sercé,
Je doživel leta stare
Dneve britke, žalostne.

Vendar srečen sinek mali,
Da! srečnejš' kot oče je,
Ker očesci ste ostali,
Mrene punčic ne kalé!

Ivan G.

Kriva prisega.

(Povest.)

Bilo je že pozno po noči. V nobenej hiši malega mesta I. ni bilo več videti luči; vse je tiho, vse spi; le v hiši starega tergovca Lipoviča berlí še svetiljka na mizi. Starec sedí za mizo z očali na nosu ter prebira veliko, debelo knjigo. Ima tudi kos papirja pred seboj, na katerega prav marljivo nekaj zapisuje. Videti je, da računi in prav ostro pretehtuje vsacega svojega dolžnika. Tam za pečjo pa sedi gospodinja ter dremlje s plečivom v roki. Nihče ne vznemiruje mirne nočne tihote. Ali čuj? na enkrat poterka nekedó prav močno od zunaj na vratih. Gospodinja probudivša se iz sladkega drémka vsa prestrašena pogleda Lipoviča.

„Poglej malo vèn v vežo, kedó razbija tako pozno po vratih“ reče tergovce Lipovič svojej ženi, ter položí očala na mizo. „Ne pozabi pa tudi poprej upra-

šati, kedó je; kajti že dalj časa klati se po našem mestu vse polno postopačev in druge take soderge ljudi, da človek še celó varen ni svoje imovíne.“ Žena stopi k vratom ter naglo odskoči, ko zopet prav močno zaropotá po zunanjih vežnih vratih. Lipovič odprè okno ter pogleda skozi. Znani, možki glas se sliši. „To je mladi Vojtek, dobri moj znanec,“ reče Lipovič, ter naglo zaprè knjigo in jo spravi v miznico. „Kaj neki išče tako pozno po noči, tega pač ne umejem!“

Bled in raztrešen, v popotnej obleki stopi mladi Vojtek v sobo.

„Prosim stokrat za odpuščenje, predragi prijatelj, da vas obiščem tako pozno po noči. Videl sem luč v vašej sobi in mislil sem si, da ne boste hudi, ako stopim le za trenotek k vam, kajti zeló se mi mudí — rad bi govoril le par besedic z vami — v pol uri moram biti že na kolodvoru. Govoril bi pa rad mej nama samema, nihče ne sme vedeti o mojej skrivnosti.“ —

Gospodinja odide pri teh besedah v stransko sobo.

„Oh, moj brat . . . .“

„Koj sem si mislil,“ seže mu Lipovič v besedo.

„Nè, nè, niste si mislili ne, in tudi ne veste, kar vam bodem povedal. Poslušajte me tedaj pozorno. Moj ubogi brat Lovro, kakor sem ravno pozvedel, prišel je zopet v nove zadrege, in zdaj je neki na potu v daljno Ameriko. Nepremišljenost in obupljivost pripeljali ste ga do tega, da misli zapustiti svojo domovino in se podati daleč čez morje. Pač je le njegovo preveliko zaupanje do ljudi, njegovo blago in dobro sercé krivo njegove velike nesreče. Pisal mi je, kakor veste, že dvakrat za pomoč, in rad mu sem tudi vselej pomagal, a zdaj se me menda ni več upal prositi, ker se je bal, da bi mu odrekel svojo pripomoč. Jutri, kakor sem slišal, pride do Tersta, da se podá na daljno svoje potovanje. Moj Bog, moj Bog; znabiti je že na morji! V duhu ga vidim bledega in žalostnega, kako hití še večjej nesreči v naročje, med tém ko jaz tukaj živim v obilnosti in sreči, ter bi mu lahko in tudi rad pomagal, ako bi ga le dobiti mogel. Torej moram hitro za njim, dokler še ni prepozno; vzel ga bodem k sebi v svojo kupčijo — znabiti da tako rešim nesrečnega človeka, svojega edinega brata, obupa in pogube, ter ga pripeljem zopet na pravi pot poštenega življenja.“

„Vi ste pač dober človek,“ reče stari Lipovič, „in dober, predober ste svojemu bratu, kateri znabiti ne zasluži, da bi . . .“

„Za božjo voljo, pustimo zdaj vse drugo na stran; časa ni, da bi se obotavljal! Tukaj imam 200,000 goldinarjev v deržavnih papirjih, ki sem je namenil, kakor veste, za novo tergovinsko poduzetje; ti novci so skorej vse moje premoženje. Ali bi ne bili vi tako dobri, da bi mi je shranili, dokler se povernem zopet nazaj? Dobro vem, da v boljše in poštenejše roke jih v tem hipu ne bi mogel izročiti nego v vaše, ki vas poznam kot najboljšega in najpoštenejšega človeka.“

„Iz serca rad,“ odgovori stari Lipovič, „poterdilo, da sem novce v shrambo prejel, vam takój napišem.“ —

„Ni potreba; mudí se mi; v 48 urah sem zopet nazaj; z Bogom!“ —

„Stojte, prijatelj! To ne gre takó. Mar ste ob pamet? Kedó vam je porók za moje življenje? Človek lahko nagloma umerje. In kedó tudi vé na tanko, kedaj se povernete nazaj? Pomislite tudi, da ste tergovec! Aj, aj, vaš

rajnki oče, moj najboljši prijatelj, bi ne bil gotovo nikoli kaj takega storil. Le malo poterpljenja, poterdilo napišem takój.“ —

Vojtek naglo in nemirno hodi gori in doli po sobi, med tém ko stari Lipovič piše poterdilo.

„Tù imate sprejemni list; prosim berite. — Ali je prav?“

„Vse je v redu“ odgovori Vojtek prebravši sprejemnico.

„Dobro. Zdaj idite mirno in Bog bodi z vami. Pobotnico shranite skerbno in povernite se zopet zdravi nazaj!“ — —

Vojtekovi prijatelji so bili v velikih skerbéh, ko so drugi dan slišali o njegovem nenadnem in naglem odhodu. Nihče ni vedel, kam je tako naglo po noči izginil mladi tergovec. V kupčijski pisarnici na mizi našli so majhen listek papirja, na katerem je bilo samo to zapisano, da se v dveh dneh zopet poverne. Ali nenadni odhod in to še celó po noči, slabo stanje in gospodarstvo njegovega brata v kupčijskih zadevah, vse to je dalo povód različnim govoricam, ki so se hitro raznesle od ust do ust po vsem mestu, in marsikaj sumljivega se je jelo govoriti o mladem tergovci, ki je užival največje spoštovanje in zaupanje mestjanov. Preteklo je osem dni, pretekli so trije, štirje tedni, brez da bi se bil Vojtek povernil. List, ki ga je prejel Vojtekov knjigovodja, ni prinesel nobene druge novice nego to, da gospodar izostane dalj časa iz doma, nego si je mislil pri svojem odhodu. To je bilo vse, kar je knjigovodja vedel povedati o svojem gospodarji. Tergovec Lipovič molčal je tudi kakor zid. Pač so ljudje dobro vedeli, da je bil stari Lipovič velik in najboljši prijatelj Vojtekov, ali vsa popraševanja o Vojteku bila so pri njem zastoj. Starec se je delal popolnoma nevednega in vsacega je zavračal le na poterpljenje. Berž ko ne, ni hotel povedati ljudem, da je Vojtekov brat, ki je bil zaradi kupčije povsod na jako slabem glasu, kriv Vojtekovega naglega odhoda, in da so tudi ravno te bratove zadeve krive, da se Vojtek tako dolgo nazaj ne poverne. Med tém je začelo Vojtekove kupčijske prijatelje in upnike bolj in bolj skerbeti. Koncem šestega tedna dospelo je neko nujno pismo od nekega daljnega tergovca, v katerem se je odločno zahtevalo, da se pové, kje je mladi tergovec Vojtek. Dohajala so tudi druga neprijazna pisma, dohajali so opravniki s pooblastilnimi pismi in drugi pooblašcenci iz različnih krajev, naposled so prišle še celó sodnijske preiskave. To se vé, da je bil Vojtekov knjigovodja v velikih zadregah, ter ni vedel kaj bi začel. Obernil se je do starega Lipoviča, kateri mu je tudi obljubil, da ga bode podpiral z novei in z dobrim sovétom, dokler se ne poverne njegov gospodar; a natihoma je goderjal starec, kako nepremišljena, ošabna in nespametna je mladost, ki neče poslušati starih in izkušenih ljudi. Knjigovodja je tudi vprašal starega Lipoviča, ako morda on zna, kam je Vojtek shranil 200,000 goldinarjev, katere je imel pripravljene za novo kupčijo; ali starec ne pové niti najmanjše besedice o tej zadevi. Izkušeni stari Lipovič mislil si je, in to tudi po pravici: Ako mladi Vojtek svojemu knjigovodju ni hotel povedati o tej skrivnosti ničesar, tudi jaz ne smem tega storiti.

Na večer še tistega dné, ko je bil knjigovodja v največjih skerbéh in zadregah, prišel je mladi Vojtek sè svojim bratom, ter se ni malo čudil, ko je slišal, kaj se je vse godilo med tém, ko ga ni bilo domá. Berž pošlje knjigovodjo k staremu Lipoviču, da mu naznani njegov prihod in ga prosi za izročene mu novice. Pobotnico prinesel bode sam, ker je ravno zdaj nima pri roki.

Knjigovodja odide ter pride kmalu zopet nazaj sè sporočilom, da je stari Lipovič hudo bolan in ne pusti nikogar k sebi. Vojtek hití sam k njemu in ga najde v postelji z obezано glavo.

„Upam, da niste tako nevarno bolni, da me ne bi hoteli pustiti samo za trenotek k sebi, da vam naznanim svoj srečen prihod po tolikih homatijah, ki sem je moral prestati.“

„O ljubi prijatelj,“ reče stari Lipovič roko mu podavši in sè slabim glasom, „bodite mi serčno pozdravljeni. Veselí me, da ste se zopet srečno povernili; bili smo vsi v velikih skerbeh za vas. Verjemite mi, da vas smo že vsi prav težko pričakovali. In kaj bi vas ne? Vsaj ste šli tako na tihem, da ni nihče, tudi vaš najboljši prijatelj, vedel za vaš odhod. Po pravici vam povem, da vas tudi jaz v tej zadevi nekoliko grajati moram. Kje ste vendar bili toliko časa?“

„Pač dobro veste, da sem šel za svojim bratom.“

„Dà, dà, res je, da se še spominjam, ko ste me pozno po noči obiskali. Ali takrat ste govorili, ako se ne motim, da pridete zopet kmalu nazaj.“

„Res je takó; ali moral sem iz Tersta še daleč daleč potovati, predno sem našel svojega brata. Nù o tem vam bodem več povedal o drugej priložnosti. Zdaj vas bi le prosil, da mi izročíte moje pri vas shranjeno blagó zopet nazaj, ker bi rad jutri svojo kupčijo v red spravil.“

„Kakošno blagó? Ne umejem vas, prijatelj; govorite bolj razločno,“ odgovori starec, ki se je delal, kakor bi ničesar ne vedel o shranjenih novcih.

„Vi ste pač čuden človek, gospod Lipovič; ne bil bi si mislil, ko mi je moj knjigovodja prinesel poročilo, da ste bolni in ležite v postelji, da vendar pri vsem tem morete šale uganjati, posebno z menoj, ko sem ravno zdaj v jako neugodnih okolnostih sè svojimi upniki.“

„Šale uganjati z vami? — Ne razumem vas, prijatelj Vojtek,“ reče Lipovič ter se sklone bolj po konci v postelji.

„I nù, jaz mislim onih 200,000 goldinarjev, ki vam je sem dal pri svojem odhodu, da mi je spravite, dokler nazaj pridem.“

„Kaj? — Meni ste dali 200,000 goldinarjev! Ste li ob pamet, dragi prijatelj? Ako bi vas ne imel za modrega in pametnega človeka, mislil bi si, da se hočete norčevati z menoj starim človekom.“

Vojtek se prestraši in ga debelo gleda. „Pomislite vendar malo na oni trenotek, ko sem odhajal. Imam tudi pobotnico, ki ste mi jo tako rekoč poslili pri mojem odhodu.“

„Pobotnico imate? Od mene? Zdaj pač vidim, dragi prijatelj, da me hočete imeti za sleparja.“

„Bog me varuj tega! Govorim pa resnico, ako pravim, da imam pobotnico, ki ste jo pisali z lastno roko, ko sem odhajal“ reče Vojtek bled kakor zid in tresoč se po vsem životu. „Nimam je sicer tukaj pri sebi, a hranim jo v svojej listnici, ki sem jo pustil domá; le malo poterpíte, prinesem jo takój in vam jo pokažem.“

„Prinesite tedaj pobotnico, o katerej govoríte,“ reče Lipovič glasno se smijaje, a Vojtek odide nagloma iz sobe.

Pa komaj je skozi vrata, spomni se, da ima vendar listnico pri sebi; oberne se tedaj naglo zopet nazaj in v sobo stopivši reče z močnim glasom:

„Le počakajte, gospod Lipovič, tej čudnej zmešnjavi prišla bodeva kmalu na konec.“ Vojtek odprè listnico in izmed več papirjev potegne majhen listek, katerega podá Lipoviču rekoč: „Tukaj imate sprejemni list, ki mi ga ste dali, ko vam sem izročil 200,000 goldinarjev v državnih papirjih.“

Starec si pusti luč prinesiti, obesi očala na nos, razvije papir, pogleda vanj in ga pomolí Vojteku pod nos, rekoč: „Ali je to pobotnica?“

Bil je popolnoma prazen in bel listek papirja.

Vojtek gleda nekaj časa ves prestrašen v prazen papir, na katerem ni bilo niti duha niti sluha od kakega pisanja. —

Stari tergovec Lipovič bil je že od nekedaj nesramen slepar in malopridnež, ki se je pa znal dobrega in poštenega delati le zato, da je ljudi laglje v svoje zajčke privabil in jih po tem gerdo goljufal. Vsa ta njegova gerda in nepoštena dejanja do denes še niso bila prišla na dan. Pobotnica je bila napisana s tinto, ki se čez nekaj časa popolnoma izgubi iz papirja, brez da bi človek mogel opaziti kako. —

Stvar je prišla pred sodnijo, in ker Vojtek ni imel nobenih dokazov, da je res izročil novce staremu trgovcu, obsodila je sodnija Lipoviča, da priseže, ako ne vé zares ničesar o Vojtekovih denarjih. Mnenje ljudi je bilo različno. Nekateri so si mislili, da je nemogoče, da bi tako pošten in obče spoštovan človek, kakor je Lipovič, ki je bil poleg tega še poseben prijatelj rajnkega Vojtekovega očeta, mogel biti zdaj na enkrat tako hudoben, da bi mladega človeka prevaril za tolik znesek in si še prisego nakopal na svojo vest. Nè, nè, to ne more biti, slišalo se je iz marsikaterih ust; Lipovič je poštenjak, da mu ga ni blizu enacega. Poprej bode Vojtek slepar; on je še mlad, ravno zdaj je tudi v neugodnih okoliščinah in bi rad sebe in svojega brata spravil iz zadreg, pa si je izmislil tako hudobijo, da misli sivega starca prekaniti za tolik znesek denarja. Da se pač ne boji Boga in peklà! — Drugi so si zopet mislili, da je starega, bolehnega človeka berž ko ne zapustil spomin, pa da se ne spominja več blagá, katerega mu je izročil Vojtek pri svojem odhodu. Zopet drugi so dejali — in teh je bilo najmanj — Lipovič je zvit in prekanjen slepár, ki hoče mladega Vojteka za obilni znesek denarja, ki mu ga je dal shraniti, ogoljufati, pa se mu ravno zdaj ponuja ugodna prilika, ker je Vojtek berž ko ne izgubil pravo pobotnico.

Dán za sodnijske obravnave se je približal. Vojtek in njegov brat morala sta k sodnji. Velika množica radovednih ljudi se je zbrala v prostornej sodnijskej dvorani. Starega Lipoviča ni bilo še. Nekateri so že mislili, da se je starec zadnji trenotek premislil, pa da ne bode prisegel. Ali kmalu se pripelje voz, iz katerega stopi stari, brezbožni slepár. Na veliko in debelo palico se opiraje stopal je težavno po stopnicah gòri v dvorano. Ljudjé, ki so držali ž njim, šepetali so si in rekli: Ali ga vidite ubogega starega človeka, ki se je komaj ozdravil hude bolezni, zdaj-le pride, da razglasí mladega Vojteka za sleparja in goljufa. Drugi pa, katerim se je Vojtek smilil, šepetali so si: Poglejte ga, starega hinavca, že na obrazu se mu lahko bere sleparija!

Najbolj čudno je bilo to, da je stari Lipovič v sobo stopivši, takój se približal k bratoma, in se je prav prijazno pogovarjal ž njima. Ali to ni terpelo dolgo, kajti brata se jezno oberneta od gerdega prilizovalca. Vojtekov zagovornik, ki je od strani stal in poslušal njihov razgovor, stopi pred sodnika in prosi za besedo, ker bi rad nekaj silno važnega povedal, kar bode pravdo gotovo drugače

zasuknilo. Vse je bilo radovedno, kaj bode poročal Vojtekov zagovornik. Čez malo časa stopi pred sodnji stol ter pravi tako-le:

„Ravnokar sem slišal gospoda Lipoviča na svoja ušesa, da je res prejel od Vojteka 200,000 goldinarjev pred njegovim odhodom v varstvo in mu je tudi dal pobotnico; ali te denarje je zopet pošteno nazaj izročil Vojteku, berž ko se je povernil sè svojim bratom. Na to, pravi gospod Lipovič, bode tudi prisegel. Da je pa poprej drugače govoril, storil je le zaradi tega, ker je hotel Vojteka podučiti, kako mora v prihodnje v kupčijskih zadevah previdnejše ravnati, ter upa, da bode Vojtek zdaj odstopil od svoje tožbe in tudi javno pripoznal svoje krivično ravnanje.“

„Akoravno se mi vse to jako neverjetno dozdeva“ pravi nadalje zagovornik, „prosil bi vendar slavno sodnijo, da prisego zatoženca za zdaj odloži in bi se pravda o tej zadevi zopet iz novega začela.“

Vojtek s tem ni bil zadovoljen. Rekel je, da to, kar je Lipovič govoril ž njim in njegovim bratom, ni resnica, akoravno je Lipovič tudi pripravljen na prisego. On tedaj zahteva, naj se prisega verši takój, da bode pravde že enkrat konec.

Ko so se sodniki o tej zadevi nekoliko posvetovali in Vojtek ni hotel privoliti v to, kar je nasvetoval njegov zagovornik, moral je tedaj Lipovič priseči.

Počasu, na palico se opiraje, stopi zdaj Lipovič k sodnej mizi, — ali kmalu se oberne nazaj in podá palico Vojteku prošé ga, naj bi mu jo poderžal za toliko, da priseže. Temu se ni nihče čudil, kajti vsak si je mislil, da bi bilo pač nespodobno, ako bi starec s palico v roki prisegal. Vojtek vzame palico, to se vé, da z nejevoljo, in jo nasloní k Lipovičevemu stolu.

Prisega se je veršila po pravilih, kakor so že navadna v takih slučajih. Lipovič je prisegel s tihim pa močnim glasom, da je novce od Vojteka res prejel, katere mu je pa kmalu po njegovem dohodu zopet nazaj dal.

S tem je bila stvar končana, in Vojtek je bil obsojen, da plača sodnijske in pravne stroške.

Zdaj je bilo med zbrano množico vse drugačno mnenje nego poprej. Še celó tisti, ki so bili poprej na stráni starega tergovca Lipoviča, drenjali so se zdaj za njim, da bi starcu pogledali bolj ostro v oči. Mnogi so godernjali, mnogi se hudovali. Slišati je bilo tudi besede, da je starec berž ko ne po krivem prisegel. Po stopnicah doli bila je strašna huka in buka. Vse se je naprej rílo, da bi videlo starca, ako ima mirno vest. V sredi te derhali bil je stari Lipovič ter je mahal s palico okoli, da bi si napravil pot skozi radovedno ljudstvo, ki ga je od vseh strani obsulo. Ali zastoj! Derhal prihaja čedalje večja. Jeza popade Lipoviča ter udari s palico tako močno ob zid, da se palica razletí v dva kosa, a on pade čez tri stopnice, pobije se, in si zlómi desno roko. Sè strašnim in ječečim glasom upije starec najpred po svojej palici in še le potem po vozu. Kmalu so dobili voz, da odpeljejo pobitega in omamljenega moža domóv; a palico so pobrali ljudjé, da jo pokažejo najpred mlademu Vojteku in potem tudi sodniji. Zlomljena palica je namreč pokazala gerdo zvijačo in sleparstvo starega Lipoviča. Palica je bila votla in v njej je bilo skrito onih 200,000 goldinarjev v deržavnih papirjih. Mislil si je brezvéstni slepar, ko je dal Vojteku palico v róko, da mu je s tem dal tudi njegovo blagó zopet nazaj, in tako si je hotel vést olajšati pred prisego. — Kmalu po tém dogodku je umerl Li-

povič. Nekaj ur pred svojo smertjo povedal in obstal je okrogstoječim vso svojo pregreho in je tudi hotel Vojteka odpuščenja prositi. Berž pošljejo po-nj. Vojtek pride, ali — prepozno, kajti Bog je že poprej poklical starca k sebi za odgovor od njegovega življenja.

Ljudí kedor slepári,
Ga kmalu Bog udari.

— 6

Deček in cvetlica.

Bilo je pozno v jeseni. Drevje se je svojega listja že iznebil in tudi cvetlice po vertih in travnikih so že zvenéle. Merzel veter je pihal, da je bilo joj. — Na Franckovem oknu pa je cvetela prelepa rudeča cvetlica. Ljudjé, ki so mimo hodili, postajali so radi pri oknu in jo ogledovali, kajti njena lepota je bila nekaj nenavadnega in se je vsacemu zeló dopadla. Večkrat se je zbrala cela tropa mladine pod Franckovim oknom in ga je nadlegovala, da bi jej dal prelepo cvetlico; ali Francek je imel cvetlico preveč rad in zato je ni hotel nikomur dati.

Nekega dné postavi Francek posodo, v katerej je bila cvetlica, na mizo, in jo ogleduje od vseh strani. Težko mu je bilo pri serci, ko je pomislil na to, da ne bo več dolgo tako lepo cvetela. „Prej nego usahneš,“ misli si Francek, „moram se še s teboj okinčati.“ Pa kakor bi cvetlica izpregovorila, slišal je glas: „Pusti me, in nikar se me ne dotakni!“ Francek ni poslušal svarilnega glasú in že je stegnil roko, da bi cvetlico utergal. Prav na lahko jo prime. — Ali „jojmine!“ zavpije in se joka. Ternčki so ga zbodli v roko, prelepi cvet se osuje in nježni listki so ležali na mizi. Nihče jih ni mogel več skupaj sestaviti, kakor so bili poprej.

Glejte, ljubi otroci, iz tega vidimo, kako vsa posvetna lepota naglo mine! Cvetlica nam tudi kaže lepoto nedolžne in čiste duše ter nas opominja na kès in žalovanje po izgubljeni nedolžnosti, katera se nikoli več ne poverne.

Vsa posvetnost bo nehala,

Čednost vekomaj ostala.

F. Jurkovič.

Mravlja in kobilica.

(Basen.)

Ob hudej zimi pride kobilica k svojej sosedí — mravlji. „Draga sosedá,“ reče jej, „dajte mi malo jesti, ker lakota me grudi in nimam nič hrane.“ „Ali si nisi hrane za zimo nabirala?“ vpraša jo mravlja. „Nisem utegnila,“ odgovori kobilica. „Nisi utegnila? Draga sosedá, kaj si pa vendar delala?“ — „Pela sem in godla.“ „Dobro,“ reče mravlja, „ker si po leti godla, pa po zimi pleši!“

Kedor ne dela, naj tudi ne je.